

De nieuwe totempaal

De wereld verandert steeds sneller. De uren, dagen, maanden, jaren..... vliegen nu letterlijk als een schaduw heen. We hebben de ene ramp net op de beeldbuis kunnen bekijken of we worden al weer geconfronteerd met een volgend onheil. En weer komen dan de ontluisterende beelden van wanhopige mensen op ons af. Wat eerst een liefelijke streek was veranderde in enkele minuten in een onherbergzame woestenij.

Ook in ons dagelijkse leven verandert alles in een snel tempo. Neem nu eens het gewone menselijke contact tussen de burger, u en ik dus, en de 'overheid'. Nog niet eens zo veel jaren geleden schreef de overheid als dienstverlener de burger netjes aan om hem of haar er op te wijzen dat zijn of haar paspoort of rijbewijs binnen afzienbare tijd verlopen zou zijn. En diezelfde overheid raadde de ontvanger van dit geschrift ten sterkste aan om tijdig maatregelen te nemen door zich naar het gemeentehuis te spoeden en om daar de nodige bureaucratie te ondergaan om een nieuw identiteitsbewijs of bestuurbewijs voor motorvoertuigen te bemachtigen. Een afspraak daarvoor maken was niet nodig. De overheid stond tot uw dienst en u was altijd **van harte** welkom. Als vandaag de dag uw paspoort of rijbewijs gaat verlopen, krijgt u nog steeds een brief van deze dienstverlener en u moet nog steeds naar het stadskantoor om die bureaucratische handelingen te ondergaan en daarvoor een niet een onaanzienlijke bedrag neer te tellen of te pinnen, maar..... kom niet zonder afspraak, want u wordt er onmiddellijk op gewezen dat u **zonder afspraak niet welkom** bent, want zo maar binnenlopen: kan niet meer!

Het zijn niet de enige veranderingen die we meemaken. Neem de modewereld. De kledingstukken en het schoeisel dat we dragen verandert bijna met de minuut van smaak. De heren zijn bij wijze van spreken net gewend aan van onder brede broekspijpen waar we onze voeten snel doorheen kunnen steken of we moeten al weer overstappen naar de broeken met van onder smalle pijpen waar we diezelfde voeten met de grootste moeite doorheen kunnen wringen. En de dames zijn net gewend aan de minirok en andere minimale kledingmaten of ze worden geacht te wennen aan het lichaam bedekkende kledij van een flodderachtige snit.

Maar dat is nog niet alles. Er wordt heden ten dage min of meer van ons verwacht dat we ook onze lijven bewerken en voorzien van een soort van lichaamsbeschildering, in artistieke kringen 'bodypainting' genoemd. Ook daar echter veranderen ze van inzicht en doen de totempalen hun intrede. Totempalen?...zult u zich afvragen. We zijn toch geen indianen? En de tijd dat er nog 'welpen' waren, die zich vermaakten met spoorzoeken, knopen leggen en de leidster te begroeten met akela, baghera of balloe, ligt toch ook al ver achter ons?

En hebben die akela's dan nog steeds een totempaal bij de hand om de bijeenkomst te openen? Ik weet het niet, maar ik zie wel steeds meer totempalen in de openbare ruimte verschijnen. Niet dat ze er ineens zijn, het gaat langs de weg der geleidelijkheid. Een persoon die van mening is dat zijn of haar lijf geschikt is voor beschildering gaat daartoe naar een naaldenkunstenaar die bedreven is in het bewerken van menselijke lichamen en samen bespreken ze dan hoe het dan nog maagdelijk blanke lichaam kan worden omgetoverd tot een soort wandelende muurschildering, door mij totempaal genoemd. En langzaam maar zeker zie je dat blanke strakke lijf veranderen tot een soort wandelende lap plakkaatverf. Sommige lieden gaan zelfs zo ver dat ze ook hun oorlellen, nek, vingers, kuiten en nog veel meer laten omturnen tot wandelende Rembrandt's of Peter Paul Rubens producties.

Ik heb het dus over strakke lijven die veranderen in gekleurde muurschilderingen. Maar omdat ook lijven ouder worden en gaan verrimpelen. Vraag ik me af of die schilderingen dan nog zo strak blijven of komt daar ook de klad in?

Ik vind de muurschilderingen zoals die nu in mijn stad te zien zijn mooi en leuk om te zien. Ze maken het straatbeeld ook vrolijker. Maar dat die wandelende totempalen het straatbeeld kleuriger en vrolijker maken? Nee, dat kan ik niet bevestigen. Enne, wat doe je als je de naam van je hartsvriend(in) op je arm of ander lichaamsdeel hebt laten aanbrengen en het is ineens niet meer je hartsvriend(in)? Dan kun je niet even naar de Praxis of de Gamma om daar een verfkabber te halen om die beschildering te verwijderen. Dan is goede raad, denk ik, letterlijk erg duur. Dus kies ik er op mijn leeftijd voor maar niet meer voor welp te spelen en laat ik alles maar bij het oude, in de kleur melkflessenbruin.

Augustinus